

AUGUSTUS 2005
ADVIES RDA 2005/07

DE ERKENDE DIERENARTS

ADVIES AAN DE MINISTER VAN
LANDBOUW, NATUUR EN
VOEDSELKWALITEIT INZAKE DE
ERKENDE DIERENARTS

SAMENSTELLING VAN DE RAAD

- prof. dr. C.J.G. Wensing, voorzitter
 - A. Achterkamp
 - mw. ir. A.M. Burger
 - mw. mr. E.C. Greve
 - ir. M.J.B. Jansen
 - drs. S.B.M. Jongerius
 - J.Th. de Jongh
 - P.J.J.M. Loonen
 - ir. B.J. Odink
 - dr. ir. H. Paul
 - ir. G. de Peuter
 - prof. dr. A. Pijpers
 - drs. T. de Ruijter
 - S.J. Schenk
 - prof. dr. F.J. van Sluijs
 - H.W.A. Swinkels
 - drs. P.A. Thijsse
 - prof. dr. J.H.M. Verheijden
 - drs. P. van der Wal
- Raad voor Dierenaangelegenheden
- bezoekadres:
Laan van Nieuw Oost Indië 131-133
2593 BM Den Haag
- postadres:
Postbus 90428
2509 LK Den Haag
- telefoon 070 3785266
fax 070 3786336
e-mail info@rda.nl
- www.raadvoordierenaangelegenheden.nl

Secretaris: mw. dr. drs. I.D. de Wolf

INHOUDSOPGAVE

Advies	5
Uitwerking van het advies	7
1. Inleiding	7
Aanleiding	7
Vraagstelling	7
Beperking van het advies	7
2. Huidige situatie	8
Europese regelgeving	8
De werkzaamheden van de praktiserende dierenarts	9
De officiële dierenarts	9
Private initiatieven	10
Office International des Epizooties (OIE)	10
3. Specificatie van de vraag	11
4. Toekomstige taakverdeling officiële dierenarts en erkende dierenarts	11
5. Kwaliteit en bekwaamheden	14
Literatuurlijst	15
Bijlagen	17
1. Termen en begrippen	18
2. Verdeling van de officiële veterinaire taken in de toekomst tussen de officiële dierenarts en de erkende dierenarts	20
3. Europese regelgeving	22
4. Inzet van de private erkende dierenarts in bestaande privaatrechtelijke regelingen	28

ADVIES

De Raad voor Dierenaangelegenheden vindt dat de ruimte die door de Europese regelgeving wordt geboden om een aantal taken van de officiële dierenarts door een erkende dierenarts te laten uitvoeren zo goed mogelijk moet worden benut. Met name taken die liggen op het terrein van het primaire bedrijf kunnen uit oogpunt van efficiency evenzo goed of beter bij de erkende dierenarts worden neergelegd. Een aantal specifieke taken dienen bij de officiële dierenarts te blijven, omdat deze taken internationaal gevoelig liggen, zoals de officiële certificatie, de toezichtverantwoordelijkheid voor de vleeskeuring in het slachthuis en de controle van het voedsel verder in de keten en de grenscontrole. In de Europese regelgeving is ook aangegeven dat deze taken verplicht door de officiële dierenarts moeten worden uitgevoerd.

Daarnaast is er een aantal werkzaamheden die in de Europese regelgeving toe zijn geschreven aan de officiële dierenarts, maar die volgens de Raad even zo goed door de erkende dierenarts kan worden uitgevoerd. De Raad pleit ervoor om om pragmatische redenen pogingen te doen de Europese regelgeving op die wijze te wijzigen. De genoemde taken hebben niet de gevoeligheid die eerder is genoemd. Het gaat dan om de marktinspecties, de controle op diertransporten en de ante-mortem keuring van rundvee.

De afgelopen jaren is door het bedrijfsleven zelf invulling gegeven aan het begrip “erkende dierenarts”. De eisen aan deze erkende dierenarts zijn anders dan in de Europese regelgeving aan de erkende dierenarts wordt gesteld. De Raad vindt het niet wenselijk dat er twee verschillende “erkende dierenartsen” bestaan. De Raad vindt dat er basiseisen en taken zijn is voor alle erkende dierenartsen gebaseerd op de Europese regelgeving.

De eisen zijn:

1. Hij/zij moet dierenarts zijn;
2. geen band van financieel of familiebelang hebben met de bedrijfseigenaar of het bedrijfshoofd;¹
3. specifieke kennis op veterinairerechtelijk gebied bezitten inzake de betrokken diersoort, hetgeen impliceert dat hij/zij
 - zijn/haar kennis, met name van de relevante gezondheidsvoorschriften, regelmatig moet bijwerken;
 - de bedrijfseigenaar of het bedrijfshoofd informatie en bijstand moet verschaffen om ervoor te zorgen dat alle maatregelen getroffen worden om de status van het bedrijf te handhaven, onder meer op basis van in overleg

¹ Hieronder wordt bijvoorbeeld verstaan een aandeelhouderschap of een dierenarts in loondienst bij een bedrijf.

met de bevoegde autoriteit opgestelde programma's.

Verder moet er een vaste relatie bestaan tussen een erkende dierenarts en een bedrijf.

De taken zijn:

Hij/zij toezien op de naleving van de eisen inzake:

1. de identificatie en gezondheids- certificering van de dieren van het beslag, alsmede van de binnengebrachte en verhandelde dieren;
2. de verplichte aangifte van infectieziekten en eventuele andere risicofactoren voor de diergezondheid (waaronder het welzijn van dieren) en voor de volksgezondheid; zo mogelijk vaststelling van de doodsoorzaak van dieren en van de plaats waarheen zij moeten worden vervoerd; de hygiënische omstandigheden van het beslag en de productie-eenheden.

De Raad vindt dat het mogelijk moet zijn dat ook het bedrijfsleven specifieke eisen aan de praktiserende dierenarts kan stellen. Dit kan door een modulair systeem waarbij de door de overheid gestelde eisen aan de erkende dierenarts als basis dient. Aan dierenartsen die alleen bevoegdheden hebben op basis van de WUD moet het bedrijfsleven geen aanvullende eisen kunnen stellen.

De verwachting is dat voor dierenartsen die werkzaamheden verrichten in bepaalde sectoren waar productiedieren worden gehouden het bedrijfsleven aanvullende eisen zal stellen en het daarom voor die dierenartsen nodig zal zijn een bevoegdheid als erkende dierenarts te krijgen. Voor dierenartsen die alleen werkzaam zijn in de sector van de gezelschapsdieren zal dit veel minder het geval zijn.

Het inschakelen van de erkende dierenarts voor het uitvoeren van werkzaamheden die tot voor kort waren voorbehouden aan de officiële dierenarts heeft tot gevolg dat de officiële dierenarts zijn rol anders zal moeten gaan invullen. De officiële dierenarts zal een grotere rol krijgen in het systeem van toezicht op controle. De Raad wil voor de mogelijkheden daartoe verwijzen naar de nota Beleidskader Toezicht op controle die door het Ministerie van LNV is opgesteld en die op 23 maart 2005 naar buiten is gebracht.

ONDERBOUWING VAN HET ADVIES

1. INLEIDING

1.1 Aanleiding

In de Europese Unie wordt steeds meer de nadruk gelegd op het verkrijgen van inzicht in huidige en toekomstige risico's voor diergezondheid en voedselveiligheid. De producent is verantwoordelijk om te produceren en de kwaliteit te borgen volgens de Europese normen. De bevoegde autoriteit is verantwoordelijk voor de uitvoering van de controle en kan de producten vrijwaren. De bewaking en controle van bepaalde taken kan de bevoegde autoriteit onder voorwaarde delegeren aan een onafhankelijke derde partij.

Mede omdat er mogelijk veel verwarring kan ontstaan of reeds bestaat over allerlei termen die worden gebruikt op het gebied van de "dierenarts" en "controle" is in bijlage 1 een overzicht gegeven van definities van termen en begrippen die in het kader van dit advies van belang zijn.

1.2 Vraagstelling

De overheid is een beleidslijn aan het uitwerken over een veranderende rolverdeling ten aanzien van taken en verantwoordelijkheid tussen de overheid en het bedrijfsleven. Dit in het kader van "zorgen voor" naar "zorgen dat", zoals is aangegeven in de begroting 2005 van het Ministerie van LNV

Hierbij is de vraag ontstaan of de praktiserende dierenarts door de overheid voor verschillende officiële taken kan worden ingezet. En zo ja, welke kwaliteiten en bekwaamheden worden van de praktiserende dierenarts gevraagd?

De Directie Voedselkwaliteit en Diergezondheid van het Ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit heeft de Raad verzocht in dit kader een advies uit te brengen.

1.3 Beperking van het advies

In dit advies zal met name ingegaan worden op de taken, die de praktiserende dierenarts kan verrichten, die worden genoemd in de verschillende Europese richtlijnen.

2. HUIDIGE SITUATIE

2.1 Europese regelgeving

Op basis van Europese regelgeving zal er in toenemende mate informatie van het primaire bedrijf beschikbaar gesteld moeten worden om én in het vervolg van de voedselproductieketen beter en sneller inzicht te krijgen in de mogelijke risico's voor de voedselveiligheid en de diergezondheid. Er zijn verschillende Europese regelingen (zie bijlage 3) die ingaan op veterinaire en zoötechnische bewaking van dierenwelzijn, diergezondheid, volksgezondheid en voedselveiligheid. De regelingen zijn met name gericht op de primaire producent, de verdere schakels in de productieketen en het bevoegd gezag. In een aantal regelingen wordt specifiek ingegaan op de taken en bevoegdheden van dierenartsen. De praktiserend dierenarts heeft vanuit de huidige praktijk soms een formele (bijv. aangifteplicht van een verdenking van een aangifteplichtige dierziekte) dan weer een informele signalerende rol m.b.t. tot de genoemde aspecten.

De Europese regelgeving kent algemene eisen aan de opleiding van dierenartsen. De vertaling daarvan in nationale regelgeving is te vinden in de Wet Uitoefening Diergeneeskunde (WUD).

In de Europese regelgeving is er specifieke regelgeving rond diergezondheid en voedselveiligheid. In die regelgeving worden twee typen dierenartsen met hun eigen bevoegdheden en taken genoemd, de officiële dierenarts in dienst van de overheid en de erkende dierenarts, niet werkzaam in overheidsdienst. Die taken en bevoegdheden gaan voor beide typen dierenartsen verder dan de basisbevoegdheden die iedere afgestudeerde dierenarts heeft op basis van de WUD.

De Europese regelingen die ingaan op de werkzaamheden die de erkende dierenarts mag uitvoeren op het primaire bedrijf zijn:

1. Richtlijn 97/12/EG (handelsrichtlijn voor het intra-communautaire verkeer van runderen en varkens);
2. Verordening (EG) 854/2004 (regelgeving voortkomend uit de General Food Law).

In bijlage 3 zijn de belangrijkste passages van genoemde regelgeving gegeven.

Daarnaast is er nog een aantal Europese richtlijnen en verordeningen die inhoudelijk dicht tegen bovengenoemde Europese regelgeving aanleunen. Dit zijn o.a.:

1. Richtlijn 98/58/EG;
2. Richtlijn 2003/99/EG (zoönoserichtlijn);
3. Verordening (EG) 178/2002;
4. Verordening (EG) 852/2004 (hygiëneverordening);

5. Verordening (EG) 853/2004;
6. Verordening (EG) 882/2004 (controleverordening).

officiële dierenarts moeten worden uitgevoerd door een erkende dierenarts te laten uitvoeren.

2.2 De officiële dierenarts

Dierenartsen in dienst van de overheid hebben een speciale status, de officiële dierenarts. Zij verrichten tot dusver ongeveer alle werkzaamheden waarvoor de Staat in de Europese regelgeving verantwoordelijkheid heeft gekregen om de gezondheid van de veestapel, de voedselveiligheid en het vrije handelsverkeer te borgen. Daarnaast heeft de Voedsel en Warenautoriteit (VWA) een aantal praktiserende dierenartsen opgeleid voor het in overheidsdienst verrichten van officiële taken: de term "practioner" wordt in dat geval voor deze dierenartsen gebezigd. De VWA zet deze gekwalificeerde parttime officiële dierenartsen in voor officiële werkzaamheden zoals marktinspecties, controle en certificeren van diertransporten en de ante-mortemkeuring van pluimvee en varkens.

Tijdens een uitbraak van een aangifteplichtige dierziekte schakelt de overheid praktiserende dierenartsen in voor de bestrijding. Zij voeren de taken en werkzaamheden op dat moment uit als officiële dierenarts.

De in paragraaf 1.4 genoemde richtlijnen en verordeningen geven de overheid de mogelijkheid om bepaalde werkzaamheden die tot nu toe door de

De werkzaamheden van de praktiserende dierenarts

De praktiserende dierenarts komt op het primaire bedrijf om daar zijn vak uit te oefenen. De uitoefening van de diergeneeskunde is het als beroep verrichten van omschreven handelingen zoals weergegeven in de Wet Uitoefening Diergeneeskunde (WUD). De bijzondere verantwoordelijkheid van de dierenarts voor de melding van aangifteplichtige dierziekte staat omschreven in de Gezondheids- en Welzijnswet voor Dieren (GWWD art. 100). De nationale wetgeving omschrijft het gewenste peil van de veterinaire beroepsuitoefening indicatief. Middels jurisprudentie wordt hieraan nadere invulling gegeven.

Op een deel van de veehouderijbedrijven wordt, naast de consultatieve praktijk, de veterinaire dienstverlening uitgevoerd in de vorm van begeleiding. De praktiserend dierenarts die een duurzame relatie heeft met het primaire productiebedrijf heeft in die gevallen veelal een goede kennis van de historie van de veestapel en kent ook de mogelijke zwakke plekken in de bedrijfsvoering. De practicus heeft in beginsel dan ook goed inzicht in de diergezondheidssituatie op het bedrijf. De periodieke bedrijfsbezoeken, met de daarbij horende

rapportage, verschaffen inzicht in de gezondheidsstatus van de bedrijven.

Van oudsher verricht de praktiserende dierenarts bepaalde handelingen voor de overheid. Voorbeelden zijn de monstername, het testen en de vaccinatie in het kader van epidemiosurveillance en bestrijdingsprogramma's, bijv. voor tuberculose en brucellose bij het rund. Ook de ante-mortemkeuring van in nood gedode dieren die geschikt zijn voor humane consumptie kan in dit verband worden genoemd. Dierenartsen voeren deze taken uit en borgen de werkzaamheden middels verklaringen.

2.4 Private initiatieven

De Koninklijke Nederlandse Maatschappij voor Diergeneeskunde heeft na de introductie van de term "de erkende dierenarts" in RL 97/12/EU het initiatief genomen invulling te geven aan dit begrip. De private veterinaire kwaliteitsrichtlijnen zijn inmiddels ondergebracht in een onafhankelijke stichting. Inmiddels maken private systemen in de dierlijke productieketen gebruik van de "erkende dierenarts": Keten Kwaliteit Melk voor de uitvoering van het Periodieke Bedrijfsbezoek (PBB) ter borging van bepalingen in de Landbouwkwaliteitswet en IKB varkens o.a. ter verbetering van de varkensgezondheidsstatus van de deelnemende bedrijven (zie ook bijlage 4).

Deze private "erkende dierenarts" mag **echter niet** worden verward met de "erkende dierenarts" die we in dit advies bespreken. Aan de private "erkende dierenarts" worden geen eisen gesteld door de overheid.

2.5 Office International des Épizooties (OIE)

De OIE heeft in 2003 een evaluatie van de "Veterinary Services" van de OIE lidstaten uitgevoerd aan de hand van fundamentele principes voor kwaliteit. De OIE noemt in deze het professionele oordeel, onafhankelijkheid, onpartijdigheid, integriteit en objectiviteit. Wereldwijd spelen dierenartsen een belangrijke rol bij de autorisatie van officiële procedures die verband houden met diergezondheid, volksgezondheid en voedselveiligheid. De OIE geeft aan dat bepaalde officiële taken door de particuliere dierenarts onder accreditatie uitgevoerd kunnen worden. In dit verband worden o.a. de epidemiologische surveillance, de verplichte bestrijdingsprogramma's (vaccinatie en monstername), controle op diertransporten en inspecties van markten, vlees- en voedselproductie genoemd. Het "animal health accreditation mandate" verhoogt naar de mening van de OIE de flexibiliteit en biedt zowel institutionele als economische voordelen.

3. SPECIFICATIE VAN DE VRAAG

De verfijning van de vraag van de overheid is nu of en zo ja, welke taken de erkende dierenarts kan overnemen van de officiële dierenarts ten behoeve van het inwinnen van de specifieke informatie die de overheid in het kader van de verschillende Europese richtlijnen moet verkrijgen en welke eisen derhalve aan de erkende dierenarts moeten worden gesteld.

4. TOEKOMSTIGE TAAKVERDELING OFFICIËLE DIERENARTS EN ERKENDE DIERENARTS

In bijlage 2, kolom 1, is aangegeven wat de huidige taken van de officiële dierenarts zijn. Van deze taken zijn er een aantal die op basis van de Europese regelgeving van de officiële naar de erkende dierenarts over zouden kunnen gaan.

De Raad vindt dat er een paar taken zijn die blijvend door de officiële dierenarts moeten worden uitgevoerd, met name de afgifte van officiële certificaten en de grenscontrole. Dit, omdat deze taken fysiek liggen op een terrein waar de practicus in de regel niet komt in het kader van zijn normale beroepsuitoefening en omdat deze taken internationaal gevoelig kunnen liggen. Buiten dat worden deze taken in andere Europese regelgeving expliciet toegeschreven aan de officiële dierenarts.

De overige taken kunnen onder voorwaarden zonder problemen overgaan naar de erkende dierenarts. In het laatste geval zal de rol van de officiële dierenarts veranderen.

Op basis van de huidige Europese regelgeving mogen de lidstaten besluiten om een aantal officiële taken door erkende dierenartsen te laten uitvoeren. De erkende dierenarts zou kunnen toezien op de eisen inzake:

- toekennen van het gezondheidscertificaat aan dieren afkomstig van bedrijven voldoen aan de eisen op naleving van de identificatie en gezondheids Certificering van de dieren van het beslag, alsmede van de binnengebrachte en verhandelde dieren;
- de verplichte aangifte van infectieziekten en eventuele andere risicofactoren voor de diergezondheid (waaronder het welzijn van dieren) en voor de volksgezondheid;
- zo mogelijk vaststelling van de doodsoorzaak van dieren en van de plaats waarheen zij moeten worden vervoerd;
- de hygiënische omstandigheden van het beslag en de productie-eenheden.

Verdere werkzaamheden die aan de erkende dierenarts kunnen worden gegeven zijn:

- de uitvoering van inspectietaken voor de informatie over de voedselketen op basis van verkla-

ringen van dierenartsen die de primaire productie controleren;

- de ante-mortemkeuring van als landbouwhuisdier gehouden varkens en pluimvee;
- de controle van melkveebedrijven inzake de gezondheidsvoorschriften voor de productie van rauwe melk en de gezondheid en het welzijn van dieren ;
- de veterinaire controles inzake volks- en diergezondheid en het welzijn van dieren.

Om verwarring te voorkomen in de uitvoering van taken tussen de officiële en de erkende dierenartsen en om de taken zo efficiënt mogelijk uit te voeren stelt de Raad voor om zoveel mogelijk neer te leggen bij de erkende dierenarts. Dit sluit aan bij de huidige beleidslijn van het kabinet waarbij er naar wordt gestreefd om de sector meer eigen verantwoordelijkheid te geven.

De Raad vindt verder dat er naar gestreefd moet worden om een aantal taken die op Europees niveau nog niet door een erkende dierenarts mogen worden uitgevoerd in de toekomst wel door hen mogen worden gedaan. In bijlage 2 zijn deze taken genoemd in de kolom 4: "Erkende dierenarts gewenst". Het zijn allemaal activiteiten op plaatsen waar een practicus normaal gesproken gemakkelijk komt. De Raad roept de minister op de discussie in Europees verband aan te kaarten teneinde de mogelijkheid te krijgen ook de toewijzing van

deze taken aan de erkende dierenarts mogelijk te maken.

De in bijlage 2 genoemde taken moeten worden gezien als basistaken. Daarnaast zou dezelfde door de overheid erkende dierenarts andere taken mogen vervullen, taken die worden verlangd door het bedrijfsleven. Het gaat dan om bovenwettelijke taken waarvoor het bedrijfsleven een rol ziet weggelegd voor de erkende dierenarts. Dit moeten dan wel aparte eisen worden van het bedrijfsleven aan de erkende dierenarts. Hiermee wordt invulling gegeven aan de mogelijkheid om volgens een modulaire opbouw taken neer te leggen bij de erkende dierenarts. Op deze wijze wordt voorkomen dat er twee typen erkende dierenartsen komen, nl. één van de overheid en één van het bedrijfsleven.

Ter illustratie een potentiële mogelijkheid die in de toekomst kan ontstaan, figuur 1 (blz 13). In Nederland hebben dierenartsen de hoedanigheid verkregen krachtens de Wet op het wetenschappelijk onderwijs (STB 1985, 562). Alle dierenartsen die de veterinaire praktijk als beroep uitoefenen doen dat op basis van de WUD (A).

Van alle dierenartsen heeft een aantal dierenartsen op basis van door de overheid gestelde eisen het predikaat erkende dierenarts (B). De erkende dierenartsen zullen de taken mogen uitvoeren die in bijlage 2 zijn toegedicht aan de erkende dierenarts. Ze zijn niet in overheidssdienst. Dierenartsen die alleen de WUD

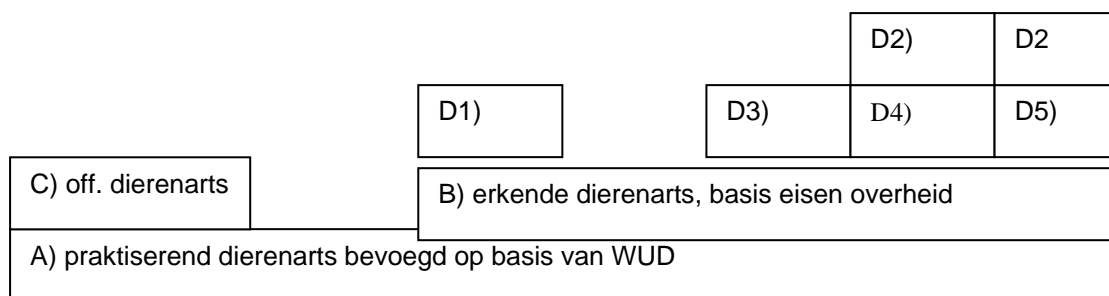
bevoegdheden hebben (A) mogen in ieder geval niet de werkzaamheden verrichten die aan de erkende dierenarts zijn gegeven.

Sommige van deze erkende dierenartsen kunnen daarnaast nog specifieke erkenningen krijgen, opgesteld door het bedrijfsleven (D1 t/m D5). Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan erkende dierenarts herkauwer actief in de zuivelketen, erkende keuringsdierenarts paard actief voor verzekeringsmaatschappijen, erkende dierenarts pluimvee actief in de pluimveeketen, etc. Sommige erkende dierenartsen

hebben mogelijk zelfs meerdere specifieke erkenningen. Een bepaalde keten of sector zou dan kunnen eisen dat de dierenartsen die binnen hun keten of sector bezig zijn een door de overheid gegeven erkenning hebben als erkende dierenarts en daarnaast nog een door sector gewenste specifieke erkenning.

De dierenartsen (C) zijn de officiële dierenartsen. Deze dierenartsen hebben natuurlijk ook hun bevoegdheid op basis van de WUD (A). Deze dierenartsen, in dienst van de overheid hebben speciale bevoegdheden en verantwoordelijkheden.

Figuur 1

Zodra taken en werkzaamheden overgaan van de officiële naar de erkende dierenarts, zal gecontroleerd en geborgd moeten worden dat de erkende dierenarts de taken uitvoert zoals hij/zij zich daartoe verplicht heeft. Hierbij zou de officiële dierenarts ingeschakeld kunnen worden, als toezichthouder op de controle- en borgings-

systemen die op de erkende dierenarts van toepassing zullen zijn. De overheid zal namelijk wel moeten borgen dat de gehele controlesystematiek, ook al gaat de controle over in ander handen, op hetzelfde niveau blijft als voorheen, zodat minimaal aan de wettelijke normen wordt voldaan. Er zijn verschillende vormen van toezicht

en borging van de werkzaamheden van de erkende dierenarts mogelijk.

De Raad voelt zich in dit stadium niet geroepen aan te geven welke vorm de beste is. Zij wil hiertoe verwijzen naar de mogelijkheden en de voorwaarden zoals die zijn verwoord in de nota Beleidskader Toezicht op controle die door het Ministerie van LNV is opgesteld en die op 23 maart 2005 openbaar is geworden

5. KWALITEITEN EN BEKWAAMHEDEN

In richtlijn 97/12/EG zijn eisen beschreven waaraan een dierenarts die in het kader van deze richtlijn wordt erkend moet voldoen. Naar mening van de Raad moeten deze eisen los worden gezien van een eventueel netwerk van toezicht dat ook in deze richtlijn is beschreven. Daarbij gaat de Raad ervan uit dat de invulling van de taken van de erkende dierenarts los gezien kunnen worden van een eventuele invulling van het netwerk van toezicht. Immers, in de andere Europese regelgeving, zoals genoemd in hoofdstuk 1.4, waarin er taken en verantwoordelijkheden aan de erkende dierenarts worden toegeschreven, worden geen specifieke eisen aan de erkende dierenarts gesteld. De aanwijzing van erkende dierenartsen wordt overgelaten aan de bevoegde autoriteit. Het is niet zinvol om bij de aanwijzing van erkende dierenartsen in het kader van de verschillende Europese regelingen verschillende eisen te stellen aan die dierenartsen. De Raad vindt daarom dat er met één set eisen aan

erkende dierenartsen moet worden volstaan en die daarmee bruikbaar is voor de implementatie van alle Europese regelgeving. De eisen die in Richtlijn 97/12/EG, artikel 14, lid 3, onder B zijn vermeld gelden daarbij als basis.

De minimumeisen die de Raad daarom wil stellen aan de erkende dierenarts zijn:

Hij/zij moet:

- i) voldoen aan de voorwaarden voor de uitoefening van het beroep van dierenarts;
- ii) geen band van financieel of familiebelang hebben met de bedrijfseigenaar of het bedrijfshoofd;
- iii) specifieke kennis op veterinairerechtelijk gebied bezitten inzake de betrokken diersoort, hetgeen impliceert dat hij
 - zijn kennis, met name van de relevante gezondheidsvoorschriften, regelmatig moet bijwerken;
 - de bedrijfseigenaar of het bedrijfshoofd informatie en bijstand moet verschaffen om ervoor te zorgen dat alle maatregelen getroffen worden om de status van het bedrijf te handhaven, onder meer op basis van in overleg met de bevoegde autoriteit opgestelde programma's.

Verder moet er een vaste relatie bestaan tussen een erkende dierenarts en een bedrijf.

LITERATUURLIJST

1. LNV-Beleid in 2005 § Veilig voedsel, bewuste keus
2. Rapport Beleidskader Toezicht op Controle, Ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, 23-3-2005.
3. "Mechanisms for collaboration between public and private veterinarians: the animal health accreditation mandate", Y. Le Brun Office International des Épizooties, Scientific and Technical Review Vol. 23(1) 69-77, 2004
4. Richtlijn 97/12/EG van de Raad van 17 maart 1997 tot wijziging en bijwerking van Richtlijn 64/432/EEG inzake veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens. Publicatieblad Nr. L 109 van 25/04/1997 blz. 0001 – 0037
5. Verordening (EG) nr. 178/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2002 tot vaststelling van de algemene beginselen en voorschriften van de levensmiddelenwetgeving, tot oprichting van een Europese Autoriteit voor voedselveiligheid en tot vaststelling van procedures voor voedselveiligheidsaangelegenheden, Publicatieblad Nr. L 031 van 01/02/2002 blz. 0001 – 0024
6. Richtlijn 2003/99/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 november 2003 inzake de bewaking van zoönoses en zoönoseverwekkers en houdende wijziging van Beschikking 90/424/EEG van de Raad en intrekking van Richtlijn 92/117/EEG van de Raad, Publicatieblad Nr. L 325 van 12/12/2003 blz. 0031 – 0040
7. Verordening (EG) nr. 854/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 houdende vaststelling van specifieke voorschriften voor de organisatie van de officiële controles van voor menselijke consumptie bestemde producten van dierlijke oorsprong, Publicatieblad Nr. L 139 van 30/04/2004 blz. 0206 – 0319
8. Verordening (EG) nr. 882/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake officiële controles op de naleving van de wetgeving inzake diervoeders en levensmiddelen en de voorschriften inzake diergezondheid en dierenwelzijn, Publicatieblad Nr. L 165 van 30/04/2004 blz. 0001 – 0141
9. Wet op de Uitoefening van de Diergeneeskunde, 1992, stb 585.
10. Gezondheids- en welzijnswet voor Dieren, 1992, stb 585.
11. Zelfregulering in de veterinaire dienstverlening, S.J. de Groot, H.A.P. Urlings, A.J.G. den Hertog en H.R.C. Gostelie, Tijdschrift voor Diergeneeskunde, deel 129, oktober, aflevering 20, 2004.
12. Landbouwkwaliteitswet 1971, stb 371.

13. Verordening (EG) nr. 2790/1999 van de Commissie van 22 december 1999 betreffende de toepassing van artikel 81, lid 3, van het Verdrag op groepen verticale overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen, Publicatieblad Nr. L 336 van 29/12/1999 blz 0021-0025.
14. Raad voor Accreditatie Termen en Definities – RvA-R0 april 2001.
15. Richtlijn 90/425/EEG van de Raad van 26 juni 1990 inzake veterinaire en zoötechnische controles in het intracommunautaire handelsverkeer in bepaalde levende dieren en produkten in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt, Publicatieblad Nr. L224 van 18/08/1990, blz 0029-0041.

BIJLAGEN

1. SAMENSTELLING VAN DE WERKGROEP “DE ERKENDE DIERENARTS”

De werkgroep “de erkende dierenarts” bestond uit:

1. drs. S.J de Groot, Koninklijke Nederlandse Maatschappij voor Diergeneeskunde, KNMvD
2. drs. C.P.M.R Damen, Gezondheidsdienst voor dieren, GD
3. drs. H.A. van Langen, Voedsel- en Waren Autoriteit, VWA
4. drs. J.J.M. Voermans, Veterinair Kwaliteitsorgaan, VKO
5. T.van Hoof, Land- en Tuinbouworganisatie, LTO
6. drs. P.A. Thijsse, Nederlandse Bond voor Handelaren in Vee, NBHV
7. dr. P.C. Vesseur, Productschappen voor Vee, Vlees en Eieren, PVE
8. ing. R.H. Oost, Productschap Zuivel, PZ
9. H.W.A. Swinkels, Centrale Organisatie Vlees, COV
10. ir. P. Boon, Nederlandse Pluimveeindustrie, Nepluvi
11. ir. S.J. Beukema, adjunct-secretaris Raad voor Dierenaangelegenheden, voorzitter

2. TERMEN EN BEGRIPPEN

accreditatie	procedure waarmee een gezaghebbende instantie formeel erkent dat een instelling of persoon competent is voor de uitvoering van een specifieke taak
bevoegde autoriteit	de voor het verrichten van veterinaire of zoötechnische controles bevoegde centrale autoriteit van een Lidstaat of de autoriteit aan wie zij deze bevoegdheid heeft overgedragen
dierenarts	degene bedoeld in artikel 1 van de Wet op de Uitoefening van de Diergeneeskunde 1990 (stb. 214) en de bijlage bij RL 78/1026/EEG. De dierenarts heeft krachtens de Wet op het wetenschappelijk onderwijs (Stb. 1985, 562) de hoedanigheid van dierenarts verkregen
officiële dierenarts	de dierenarts in dienst bij de bevoegde centrale autoriteit
praktiserend dierenarts	degene die ingeschreven staat in het register bedoeld in artikel 10 van de Wet op de Uitoefening van de Diergeneeskunde
erkende dierenarts	een dierenarts die door de bevoegde autoriteit is erkend om op bedrijven namens die autoriteit specifieke officiële controles uit te voeren op basis van de door de bevoegde autoriteit gestelde eisen, rechten en plichten
practioner	parttime officiële dierenarts
officiële controle	elke vorm van controle door de bevoegde autoriteit die in de wetgeving is voorgeschreven
toezicht op controle	Toezicht op controle is het door de overheid op basis van afspraken met het bedrijfsleven afstemmen van de eigen toezichtactiviteiten op de activiteiten van een andere – privaatrechtelijke – instantie
uitoefening van de diergeneeskunde	het als beroep verrichten van een of meer der navolgende handelingen: 1. het onderzoeken van een dier, het voorschrijven of toepassen van een behandeling, operatie daaronder begrepen, bij een dier, één en ander voor zover zulks strekt ter voorkoming of genezing van een infectieziekte of een parasitaire ziekte bij dat dier dan wel ter genezing, leniging, onderkenning of

	<p>opheffing van een aandoening, ziekte, ziekteverschijnsel, in- of uitwendig letsel, pijn of gebrek bij dat dier;</p> <ol style="list-style-type: none">2. het toepassen bij een dier van algemene of plaatselijke verdoving, bedwelming in slachterijen of slachthuizen daaronder niet begrepen;3. het verlenen van hulp met betrekking tot de geboorte of verwijdering van een vrucht van een dier, waaronder begrepen het verrichten van daarmede verband houdende operaties;4. het onvruchtbaar maken van een dier;5. het verrichten op een gezond dier van andere operaties dan die welke behoren tot de onder 3 en 4 genoemde handelingen.
--	--

3. VERDELING VAN DE OFFICIËLE VETERINAIRE TAKEN IN DE TOEKOMST TUSSEN DE OFFICIËLE DIERENARTS EN DE ERKENDE DIERENARTS

Activiteitsgebieden	Situatie nu	Toekomst		
	Officiële dierenarts 1	Officiële dierenarts 2	Erkende dierenarts (wettelijk mogelijk) 3	Erkende dierenarts (bovendien gewenst) 4
Verplichte vaccinatie (afh. van ziekte)	X	X	X(2)	
Verplichte afname van testen, afh. van omstandigheden	X	X	X(2)	
Verplichte monstername	X	X	X(2)(3)	
Epidemiesurveillance	X	X	X(2)(3)	
Vleeskeuring slachthuis	X	X		
Marktinspecties	X			X
Controle in kader slachten en voedselproductie in slachthuis en verder in de keten	X	X		
Controle diertransporten	X	X		X
Grenscontrole	X	X		
Officiële certificatie	X	X		
Specifieke officiële controles op primair bedrijf	X		X(2)	
Invullen van gezondheidscertificaat voor runderen en varkens	X		X (2)	

Ante-mortem keuring varkens	X	X	X (1)	
Ante-mortem keuring pluimvee	X		X(1)	
Ante-mortem keuring rundvee	X	X		X) ¹
Controle melkveebedrijven	X		X (1)	

(1) verordening 854/2004

(2) richtlijn 97/12/EG

(3) is al mogelijk op basis van andere LNV regelgeving

)¹ deze optie is met name voor de kalverhouderij en vleesrunderen, waarbij de houderij overeenkomsten met de sectoren varkenshouderij en pluimveehouderij vertoont interessant.

4: EUROPESE REGELGEVING

I. VERORDENING (EG) nr. 854/2004 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 houdende vaststelling van specifieke voorschriften voor de organisatie van de officiële controles van voor menselijke consumptie bestemde producten van dierlijke oorsprong (General Food Law)

Artikel 2 definities

g) "erkende dierenarts": een dierenarts die door de bevoegde autoriteit is aangewezen om op bedrijven namens die autoriteit specifieke officiële controles uit te voeren;

SECTIE I: TAKEN VAN DE OFFICIËLE DIERENARTS

HOOFDSTUK I: INSPECTIETAKEN

Informatie over de voedselketen

2. Bij de uitvoering van de inspectietaken houdt de officiële dierenarts rekening met de officiële certificaten die de dieren vergezellen, en met eventuele verklaringen van dierenartsen die de primaire productie controleren, met inbegrip van officiële en erkende dierenartsen.

SECTIE I: MAATREGELEN NAAR AANLEIDING VAN CONTROLES

HOOFDSTUK I: BESLISSINGEN MET BETREKKING TOT DE INFORMATIE OVER DE VOEDSELKETEN

1. De officiële dierenarts moet controleren dat de dieren niet worden geslacht tenzij het slachthuis de nodige informatie over de voedselketen heeft gekregen en gecontroleerd.

SECTIE FIV: SPECIFIEKE VOORSCHRIFTEN

HOOFDSTUK FIV: ALS LANDBOUWHUISDIER GEHOUDEN VARKENS

3. De officiële dierenarts of een erkende dierenarts voert de antemortemkeuring op het bedrijf uit. De varkens dienen daarna rechtstreeks naar de slacht gestuurd te worden en mogen niet met andere partijen varkens vermengd worden.

HOOFDSTUK V: PLUIMVEE

A: ANTEMORTEMKEURING

3. De officiële dierenarts of een erkende dierenarts voert de antemortemkeuring op het bedrijf uit.

BIJLAGE IV

RAUWE MELK EN ZUIVELPRODUCTEN

HOOFDSTUK I: CONTROLE VAN MELKPRODUCTIEBEDRIJVEN

1. Dieren in melkproductiebedrijven moeten officiële controles ondergaan om na te gaan of aan de gezondheidsvoorschriften voor de productie van rauwe melk wordt voldaan, met name wat de gezondheid van de dieren en het gebruik van diergeneesmiddelen betreft. Deze controles kunnen plaatsvinden in het kader van de veterinaire controles uit hoofde van communautaire wetgeving inzake de volksgezondheid en de gezondheid en het welzijn van dieren, en kunnen uitgevoerd worden door een erkende dierenarts.

II. RICHTLIJN 97/12/EG VAN DE RAAD van 17 maart 1997 tot wijziging en bijwerking van Richtlijn 64/432/EEG inzake veterinaire rechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens

BIJLAGE

Artikel 2, definities

m) erkende dierenarts: een dierenarts die overeenkomstig artikel 14, lid 3, onder B, door de bevoegde autoriteit erkend is;

Artikel

5

1. De in deze richtlijn bedoelde runderen en varkens moeten tijdens het vervoer naar de plaats van bestemming vergezeld gaan van een gezondheidscertificaat volgens het model in bijlage F.

Evenwel kan deze certificering:

b) voor de dieren afkomstig uit een bedrijf dat door een in artikel 14 bedoeld netwerk is gekwalificeerd, worden vastgesteld:

- op basis van het officieel document met de nodige gegevens, ingevuld door de erkende dierenarts die verantwoordelijk is voor het bedrijf van oorsprong, of
- op basis van de certificaten volgens het model in bijlage F, waarin de delen A en B naar behoren zijn ingevuld en gecertificeerd door de erkende dierenarts die verantwoordelijk is voor het bedrijf van oorsprong.

2. Fok- en gebruiksrunderen moeten, afgezien van het bepaalde in de artikelen 3, 4 en 5, aan de volgende voorwaarden voldoen:

- a) zij moeten afkomstig zijn van een officieel tuberculosevrij rundveebedrijf en moeten, wanneer het gaat om dieren die ouder zijn dan zes weken, negatief hebben gereageerd op een intradermale tuberculatie die is verricht in de laatste 30 dagen voordat zij het beslag van oorsprong hebben verlaten, overeenkomstig het bepaalde in bijlage B, punt 32, onder d)
- d) De intradermale tuberculatie is niet vereist wanneer de dieren afkomstig zijn uit een lidstaat die, of een deel van een lidstaat dat, als officieel tuberculosevrij is erkend of uit een lidstaat die, of een deel van een lidstaat dat, deel uitmaakt van een erkend netwerk van toezicht;

2. Fok- en gebruiksrunderen moeten, afgezien van het bepaalde in de artikelen 3, 4 en 5, aan de volgende voorwaarden voldoen:

- a) zij moeten afkomstig zijn van een officieel tuberculosevrij rundveebedrijf en moeten, wanneer het gaat om dieren die ouder zijn dan zes weken, negatief hebben gereageerd op een intradermale tuberculatie die is verricht in de laatste 30 dagen voordat zij het beslag van oorsprong hebben verlaten, overeenkomstig het bepaalde in bijlage B, punt 32, onder d). De intradermale tuberculatie is niet vereist wanneer de dieren afkomstig zijn uit een lidstaat die, of een deel van een lidstaat dat, als officieel tuberculosevrij is erkend of uit een lidstaat die, of een deel van een lidstaat dat, deel uitmaakt van een erkend netwerk van toezicht;
- b) wanneer het gaat om niet-gecastreerde dieren, moeten zij afkomstig zijn van een officieel brucellosevrij rundveebedrijf en moet, wanneer de dieren ouder zijn dan twaalf maanden, bij een serumagglutinatie-test (of een andere, na de aanneming van de relevante protocols volgens de procedure van het Permanent Veterinair Comité goedgekeurde test) die in de laatste 30 dagen voordat zij het beslag van oorsprong hebben verlaten, bij de dieren is verricht overeenkomstig het bepaalde in bijlage C, deel A, een brucellatiter zijn aangetoond van minder dan 30 internationale agglutinatie-eenheden per milliliter. De serumagglutinatie-test (of een andere, na de aanneming van de relevante protocols volgens de procedure van het Permanent Veterinair Comité goedgekeurde test) is niet vereist wanneer de dieren afkomstig zijn uit een lidstaat die of een deel van een lidstaat dat als officieel brucellosevrij erkend is of uit een lidstaat die, of een deel van een lidstaat dat, deel uitmaakt van een erkend netwerk van toezicht;
- c) zij moeten afkomstig zijn van een bedrijf dat officieel vrij is van endemische runderleukose en moeten, wanneer het gaat om dieren die ouder zijn dan twaalf maanden, negatief hebben gereageerd op een individuele test die in de laatste 30 dagen voordat zij het beslag van oorsprong hebben verlaten is uitgevoerd overeenkomstig het bepaalde in bijlage D. De test is niet vereist wanneer de dieren afkomstig zijn uit een lidstaat die, of een deel van een lidstaat dat, officieel als vrij van endemische runderleukose erkend is of uit een lidstaat die, of een deel van een lidstaat dat, deel uitmaakt van een erkend netwerk van toezicht. De serumagglutinatie-test (of een andere, na de aanneming van de relevante protocols volgens de procedure van het Permanent Veterinair Comité goedgekeurde test) is niet vereist wanneer de dieren afkomstig zijn uit een lidstaat die of een deel van een lidstaat dat als officieel brucellosevrij erkend is of uit een lidstaat die, of een deel van een lidstaat dat, deel uitmaakt van een erkend netwerk van toezicht;

Artikel 14

1. De bevoegde autoriteit van een lidstaat kan een systeem van netwerken van toezicht invoeren. Het netwerk van toezicht moet ten minste bestaan uit:

- de beslagen;
- de eigenaar van het bedrijf of iedere natuurlijke of rechtspersoon die verantwoordelijk is voor het bedrijf;
- de erkende dierenarts of de voor het bedrijf verantwoordelijke officiële dierenarts;
- de officiële veterinaire dienst van de lidstaat;
- de officiële veterinaire diagnoselaboratoria of ieder door de bevoegde autoriteit erkend laboratorium;
- een gecomputeriseerd gegevensbestand.

De officiële dierenarts van de slachthuizen en de erkende verzamelcentra zullen bij dit netwerk van toezicht betrokken worden.

2. Het netwerk van toezicht heeft als voornaamste doelstellingen de officiële kwalificatie van de bedrijven, de handhaving van deze kwalificatie door regelmatige inspecties, de verzameling van epidemiologische gegevens en het toezicht op ziekten teneinde de naleving van alle voorschriften van deze richtlijn of van iedere andere relevante richtlijn inzake veterinaire voorschriften te garanderen.

Dit netwerk van toezicht is verplicht in alle bedrijven op het grondgebied van de lidstaat die een dergelijk netwerk heeft opgezet. De bevoegde autoriteit kan echter toestaan dat een netwerk wordt opgezet op een gedeelte van het grondgebied dat bestaat uit een of meer aansluitende gebieden als omschreven in artikel 2, onder p). Wordt in deze uitzondering voorzien, dan gelden voor de verplaatsingen van de dieren naar dat deel van het grondgebied vanuit andere gebieden die geen deel uitmaken van dit netwerk, de bepalingen van deze richtlijn.

De bevoegde autoriteit stelt de rechten en plichten vast van de erkende dierenartsen, de bedrijfshoofden c.q. bedrijfseigenaars en andere deelnemers aan het systeem, met inbegrip van de persoon die verantwoordelijk is voor de toekenning van het gezondheidscertificaat.

3. De bevoegde autoriteit ziet erop toe dat de in lid 2 bedoelde verplichtingen ten minste het volgende omvatten:

A. De eigenaar van of de verantwoordelijke voor het bedrijf moet:

- i) zich door middel van een contract of een rechtshandeling verzekeren van de diensten van een door de bevoegde autoriteit erkende dierenarts;
- ii) onverwijld een beroep doen op de voor zijn bedrijf erkende dierenarts wanneer hij de aanwezigheid vermoedt van een besmettelijke ziekte of van een andere ziekte waarvoor een aangifteplicht bestaat;
- iii) de erkende dierenarts inlichten telkens wanneer dieren zijn bedrijf worden binnengebracht;

iv) de dieren afzonderen voordat zij in zijn bedrijf worden binnengebracht, zodat de erkende dierenarts, in voorkomend geval met de vereiste onderzoeksmethoden, kan nagaan of het bedrijf zijn status kan behouden.

B. De erkende dierenarts als bedoeld in artikel 2, lid 2, onder m), staat onder het toezicht van de bevoegde autoriteit en moet aan de volgende eisen voldoen. Hij moet:

i) voldoen aan de voorwaarden voor de uitoefening van het beroep van dierenarts;

ii) geen band van financieel of familiebelang hebben met de bedrijfseigenaar of het bedrijfshoofd;

iii) specifieke kennis op veterinairerechtelijk gebied bezitten inzake de betrokken diersoort, hetgeen impliceert dat hij

- zijn kennis, met name van de relevante gezondheidsvoorschriften, regelmatig moet bijwerken;

- moet voldoen aan de door de bevoegde autoriteit vastgestelde eisen in verband met de goede werking van het netwerk;

- de bedrijfseigenaar of het bedrijfshoofd informatie en bijstand moet verschaffen om ervoor te zorgen dat alle maatregelen getroffen worden om de status van het bedrijf te handhaven, onder meer op basis van in overleg met de bevoegde autoriteit opgestelde programma's;

- moet toezien op de naleving van de eisen inzake:

i) de identificatie en gezondheidscertificering van de dieren van het beslag, alsmede van de binnengebrachte en verhandelde dieren;

ii) de verplichte aangifte van infectieziekten en eventuele andere risicofactoren voor de diergezondheid (waaronder het welzijn van dieren) en voor de volksgezondheid;

iii) zo mogelijk vaststelling van de doodsoorzaak van dieren en van de plaats waarheen zij moeten worden vervoerd;

iv) de hygiënische omstandigheden van het beslag en de productie-eenheden.

Indien de goede werking van het netwerk zulks vereist, kan een lidstaat de verantwoordelijkheid van de dierenarts beperken tot een bepaald aantal bedrijven of een bepaald geografisch gebied.

De bevoegde autoriteit stelt een lijst op van de erkende dierenartsen en de erkende bedrijven die deel uitmaken van het netwerk. Wanneer de bevoegde autoriteit van mening is dat een van de deelnemers aan het werk niet langer aan de bovengenoemde eisen voldoet, gaat zij over tot opschorting of intrekking van de erkenning, onverminderd eventuele andere sancties.

5. INZET VAN DE ERKENDE DIERENARTS IN PRIVAATRECHTELIJKE REGELINGEN

Van de erkende dierenarts wordt zowel door private als publiekrechtelijke systemen gebruik gemaakt bijv.:

1. de inzet van de erkende dierenarts herkauwer voor de uitvoering van het Periodieke Bedrijfsbezoek (PBB) in het kader van Keten Kwaliteit Melk (KKM) (15) ter borging van bepalingen in de Landbouwkwaliteitswet (16);
2. de inzet van de erkende dierenarts varken in het kader van de overeenkomst voor de begeleiding van de gezondheidszorg van de IKB varkens (17) o.a. ter verbetering van de gezondheidsstatus van de deelnemende bedrijven. Tevens is in deze regeling de wijziging Kanalisatieregeling diergeneesmiddelen en – gemedicineerde voeders 4 juli 2003/Nr. TRJZ/2003/2884 (“regeling zelftende varkenshouders”) verankert. Het gaat hier meer in het bijzonder over Bijlage V punt 4, bedoeld in artikel 3 derde lid, van de Kanalisatieregeling: voorschriften voor de dierenarts die partij is bij de overeenkomst met de zelftende varkenshouder. De in bijlage V genoemde voorwaarden voor de dierenarts maken onderdeel uit van de Code voor Goede Veterinaire Praktijk uitoefening in de IKB-Varkenshouderij. De voorwaarden betreffende het bijscholen van de kennis van de dierenarts, wordt geborgd door artikel 1 lid b van de genoemde code, die verwijst naar het Reglement Erkenningen Dierenartsen van het Veterinair Kwaliteitsorgaan. Momenteel wordt in de veterinaire beroepsgroep gezocht naar oplossingsmogelijkheden voor een aantal knelpunten m.b.t. de organisatie, de reglementen en de borgingssytematiek.
3. de inzet van de erkende dierenarts herkauwer voor het paratuberculose certificeringprogramma van de Gezondheidsdienst voor Dieren o.a. ter borging van de monsternamen (..).
4. de inzet van de erkende dierenarts paard in het kader van de Verordening Identificatie en Registratie van Paardachtigen PVV 2004 (18) ter verificatie van de aanvraag voor registratie.
5. de inzet van de erkende dierenarts pluimvee in het kader van de Verordening Welzijnswaarden Vleeskalkoenen PPE 2003 (19). De erkende dierenarts heeft een adviserende en evaluerende taak bij verhoogde uitval bij vleeskalkoenen.

6. OVERZICHT VAN PUBLICATIES

Onderstaand overzicht betreft de publicaties van de Raad vanaf 2002. Een overzicht van eerdere door de Raad uitgebrachte adviezen kan worden opgevraagd bij het secretariaat van de Raad of is te vinden op www.raadvoordierenangelegenheden.nl.

PUBLICATIES IN 2005:

RDA 2005/01	De rol van wild bij de insleep en verspreiding van klassieke varkenspest en mond- en klauwzeer in Nederland
RDA 2005/02	Immunosterilisatie als een alternatief voor de huidige wijze van castratie in de varkenshouderij
RDA 2005/03	Maintaining or improving farm animal welfare in the light of increasing trade liberalisation and globalisation: a contradiction in terms?
RDA 2005/04	Het houden van potentieel gevaarlijke diersoorten als gezelschapsdier
RDA 2005/05	Implicaties van de door EFSA geformuleerde opinie over het bedwelmen en doden van de belangrijkste productiedieren voor richtlijn 93/119/EG en het Nederlandse standpunt ten aanzien van deze richtlijn.
RDA 2005/06	I&R hobbydieren/definitie gezelschapsdieren
RDA 2005/07	De erkende dierenarts

Jaarverslag 2004

PUBLICATIES IN 2004:

RDA 2004/01	Dierziektebeleid met draagvlak – Advies over de bestrijding van zeer besmettelijke dierziekten; deel 2 – Onderbouwing van het advies
RDA 2004/02	Herinrichting van het distributie- en kanalisatiesysteem van diergeneesmiddelen in Nederland
RDA 2004/03	Negatief- en positieflijst voor vissen, reptielen en amfibieën ter invulling van artikel 33 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren
RDA 2004/04	Bestialiteit
RDA 2004/05	Strategieën om te komen tot een efficiëntere opsporing van besmettelijke, aangifteplichtige dierziekten

RDA 2004/06 Verkenning van de toekomstperspectieven voor agroproductieparken in Nederland

Jaarverslag 2003

PUBLICATIES IN 2003:

- RDA 2003/01 Advies omtrent dierziekten en zoönosen, waarvoor hobbymatig gehouden dieren vatbaar zijn en als drager kunnen fungeren, die een bedreiging kunnen vormen voor de gezondheid van mensen en bedrijfsmatig gehouden dieren en die in het kader van grote bestrijdingscampagnes relevant zijn
- RDA 2003/02 Wet- en regelgeving omtrent hobbydieren
- RDA 2003/03 Mogelijke dierenwelzijnproblemen in de paardenhouderij
- RDA 2003/04 Zorgen voor je paard
- RDA 2003/05 Criteria voor dodingsmethoden voor paling en meerval
- RDA 2003/06 Het doden van drachtige grote landbouwhuisdieren
- RDA 2003/07 Negatief- en positieflijst voor zoogdieren en vogels ter invulling van artikel 33 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren
- RDA 2003/08 Dierziektebeleid met draagvlak – Advies over de bestrijding van zeer besmettelijke dierziekten; deel 1 – Advies

Jaarverslag 2002

PUBLICATIES IN 2002:

- RDA 2002/01 Minimum welzijnseisen tijdens bestrijdingscampagnes
- RDA 2002/02 Fokken met recreatiedieren (1)
- RDA 2002/03 Fokken met recreatiedieren (2)
- RDA 2002/04 Advies aan de Directeur Landbouw van het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij inzake een plan van aanpak voor de bestrijding van aangeboren afwijkingen bij katten
- RDA 2002/05 Een toetsingskader en toelatingsprocedure voor aanwijzing van nieuwe voor productie te houden vissoorten